

“Ja n’hi ha prou, de ser políticament correctes”

Víctor Alexandre
té nou llibre.
Després d’haver escrit
‘Jo no sóc espanyol’,
l’autor reprèn la relació
entre els catalans
i els espanyols amb
‘Despullar Espanya’.
L’autoodi, el futur
dels Països Catalans
dins la Unió Europea
o la tasca feta per
Jordi Pujol al capdavant
de la Generalitat
són alguns
dels aspectes sobre
els quals reflexiona.

El periodista Víctor Alexandre (Barcelona, 1950) té clar que els catalans han d’enfortir la seva autoestima com a únic camí cap a la independència. Com a continuació lògica del seu primer llibre, *Jo no sóc espanyol* (Proa, 2000), l’autor ens mostra a *Despullar Espanya* (Proa, 2001) les cadenes que des de fa tres segles lliguen la història i els arguments dels catalans.

— És una bona teràpia despullar Espanya per fer créixer l’autoestima dels catalans?

— El 90% de les coses que ens passen i que no volem que ens passin són culpa nostra. És cert que hi ha un prototip d’enemic, que és Espanya, però carregar els neulers a tercers, independentment de la raó que es pugui tenir, és molt poc productiu. És còmode, però passiu. És el mateix que dir: “com que no és culpa meva, el que em passa, doncs ho accepto tot.” Si els catalans no fem res per solucionar els nostres problemes, la culpa de tot el que ens passa serà nostra. D’això, se’n parla al llibre, que és dividit en tres apartats i una introducció titulada “Despüllem-nos”. A *Jo no sóc espanyol* dèiem “Respectem-nos”. Respecte, un valor molt important. Ara diem “Despüllem-nos”, perquè si hem de parlar d’altres persones, si hem de despullar altres persones, el millor és començar per despullar-se un mateix. L’eix en el qual gira el llibre és identitat, autoestima i independència, que

són tres conceptes indestrutibles. Per tenir independència cal tenir una identitat de base que es vol independitzar, cosa que no s’aconseguirà si no hi ha autoestima.

— Si, a Catalunya, li costa enfortir l’autoestima, encara més als Països Catalans com a nació. Hi està d’acord?

— Sí, és un tema tractat al llibre. És el problema de l’esquarterament de la llengua. Als espanyols, els interessa dividir-nos, que és el que han fet al llarg de la història, perquè, com més petits siguem, més vulnerables serem. Si introdueixen en nosaltres el germen de l’enemistat, aconseguiran vèncer-nos més fàcilment. I no tenen cap rubor en fer-ho, com demostra el Govern espanyol –i el valencià– i les empreses espanyoles que introdueixen el valencià com un idioma més, mentre que el valencià i el català són la mateixa llengua. Ens fan perdre el temps, però nosaltres hem d’anar a la nostra. Com més cohesionats estiguem, més imbatibles serem.

— Després de despullar Espanya, ja ha vist les vergonyes a l’estat?

— Sí, però es pot continuar despullant, perquè realment tres segles de rentada de cervell donen per molt i imagineu-vos les coses que es poden recollir en 200 pàgines d’un llibre. Crec que els elements clau del missatge espanyol als Països Catalans sí que estan absolutament despullats en el llibre, en el sentit que s’hi planteja una qüestió sobre la nostra identitat: ens han dit que nosaltres som el poble més ric del món, som molt rics

"Vull fer 'llibres despertador' per als catalans, perquè ens despertin d'aquesta somnolència."

perquè a diferència de la resta del món ho tenim tot doblat: dues identitats, dues nacionalitats, dues cultures, dos presidents, dos himnes, dues banderes... És meravellós! I si això és una riquesa formidable, com és que no ens sorgeixen imitadors?, com és que els espanyols que estan tan a prop nostre no ens imiten? I la resposta és: perquè en aquest món ningú té dues identitats, i els que creuen que en tenen dues, els sol tractar un psicoanalista perquè recuperin la seva autèntica identitat.

—Al llibre es diu que l'autoodi és la malaltia nacional dels Països Catalans.

—Sí, és la malaltia nacional. Difícilment trobarem al món un poble amb un nivell tan alt d'autoodi. És un odi, evidentment, induït, provocat, no natural, sinó generat en les individualitats o col·lectivitats sotmeses a un maltractament. Com passa sovint amb les víctimes maltractades, es dona la paradoxa que l'agredit s'arriba a creure que és el culpable dels maltractaments, que tot allò que li passa, li passa perquè s'ho mereix. En

aquest moment és quan el maltractador ja ha introduït en el cervell de la víctima un mecanisme d'autoodi, que li fa veure que el càstig és absolutament merescut.

—A qui recomanaria especialment la lectura de *Despullant Espanya*?

—En principi, a les persones que estan en el terreny del mig, als catalans que dubten. Ens falten referents que ens mostrin el camí, que siguin capaços d'agafar tot el neguit per portarlo al terreny del Parlament, com s'ha fet al Quebec i es vol fer a Escòcia. Per tant, només ens queden els llibres. I jo vull fer "llibres despertador" per als catalans, perquè ens despertin d'aquesta somnolència. Crec que *Despullant*

Espanya és un llibre molt desacomplexat. Darrerament han sortit molts llibres sobre aquest tema, però jo trobo a faltar un Pedroló i la contundència amb què expressava els conceptes. Es parla molt de Catalunya, però tot és molt *light*. Hi ha una tebior, una por a reivindicar els nostres drets que m'enerva de valent! Ja n'hi ha prou de ser tan políticament correctes!

—La Unió d'Europa, la dels quinze, no sembla que tampoc ajudi massa a enfortir l'autoestima catalana...

—Jo sóc euroescèptic respecte als Països Catalans, però em sembla que les fronteres han de desaparèixer de la mateixa manera que haurien de desaparèixer les portes de les cases, si ningú no entrés en la nostra privacitat sense demanar permís. Però com que no tenim aquesta seguretat, hem de tenir portes i claus. És bo que algun dia superem aquest defecte humà, com serà bo una Europa unida, però compte!, perquè no estem creant l'Europa dels pobles sinó dels estats. I respecte d'això, una

constatació: si per una cosa passarà a la història el segle passat és per la creació de nous estats. I el segle XXI seguirà aquesta tònica. Recordo que anys enrere els universalistes espanyols i alguns de la "izquierda pija" catalana ens deien que nosaltres som molt provincians perquè demanem un estat, i això és ser molt poc progressista. És una flagrant mentida! Doncs bé, d'aquí a poc temps hi haurà la incorporació de dotze nous estats a la Unió Europea, i d'aquests, n'hi ha una colla que es van crear a la darrera dècada del segle XX. I molts d'aquests estats són més petits que el Principat de Catalunya, i ja no diguem dels Països Catalans. I ells tindran veu i vot, i nosaltres no. Això és absolutament intolerable per a un català madur.

—Creu que la tasca de Jordi Pujol ha estat positiva en el procés d'autoestima dels catalans davant Espanya?

—Per desgràcia, Pujol és un estadista sense estat, si ho cenyim al Principat. Crec que és un home que podria tancar la seva etapa com a president d'una manera brillant, amb grans fites aconseguides per a Catalunya, i, en canvi, se'n va per la porta de servei i amb unes xacres molt difícils de guarir. És un senyor que va a Finlàndia i diu que Catalunya no vol la independència perquè té lligams amb Espanya. I aquí enforteix aquests lligams amb els enemics principals de Catalunya. La meua pregunta és: que no tenien lligams Noruega i Suècia abans que s'independitzessin?, que no els continuen tenint ara?, o Rússia i les repúbliques bàltiques? No tenim perquè trencar lligams amb Espanya o la resta del món. Crec que el principal enemic és a casa, ho dic perquè actualment el nacionalisme de CiU, que no és nacionalisme sinó regionalisme, és el "valium" de Catalunya. Estem narconitzats, CiU és el tap que impedeix l'evolució i la consecució de les llibertats nacionals de Catalunya. El problema no és el PP, sinó CIU. És molt dur dir això, però és la realitat.

Jordi Finestres